

КАМЕН КАЛЧЕВ

СРЕБЪРНИЯТ КЛЮЧ

chitanka.info

Тази вечер всички се събраха рано в къщи. Елхата бе поставена в средата на затоплената стая. Свещичките по нея бяха запалени, а сребърните лентички блестяха ослепително. На върха на елхата стоеше Дядо Мраз с червен калпак, дълга бяла брада и патерица, направена от тънко тръстиково стъбълце. Дядо Мраз бе поставен да пази подаръците по елхата до идването на Новата година. Но Новата година настъпваше много бавно. Няколко пъти Петьо ходи при баща си и го пита:

— Кога най-после ще пристигне?

— Още малко — успокой го баща му, — още малко!

— През комина ли ще влезе?

— Не, през вратата! Ето, ще мине оттук и ще се срещне със Старата година, за да получи сребърния ключ от нея.

— Какъв е този сребърен ключ? — запита учудено Петьо.

— Ще видиш, не бързай, нека дойде Новата година!

Петьо седна до елхата и се замисли: „Какъв ли е този сребърен ключ, който ще получи Новата година?“

Откъм кухнята долиташе леко потракване на чинии, лъжици, вилици. Големият часовник на стената отмерваше: трак-трак-трак! Това бяха стъпките на Новата година. Още малко и тя ще отвори вратата и ще влезе... Трак-трак-трак! Петьо се унесе и заспа. И когато се събуди, часовникът биеше тържествено: „Добре дошла! Заповядай, всички сме тук. Влез! Влез!“ На прага стоеше младо момиче със златен венец на главата. По раменете му бяха разпилени дълги руси коси, на устата му грееше радостна усмивка.

— Аз съм Новата година! — каза то и се поклони. В същия миг от тъмния ъгъл на стаята се показва една стара баба. Тя беше с побеляла коса, скъсани дрехи и обуца. В ръката си държеше кутия и сребърен ключ.

— Аз вече остарях! — каза бабата на младото момиче. — Ето, вземи ключа и се помъчи да дадеш повече щастие на хората, отколкото им дадох аз.

Момичето пристъпи и взе ключа. Бабата продължи:

— Пази го като зеницата на окото си, това е ключът на времето. Той отваря вратата на щастието само ако не се прахосва времето.

— Може ли всеки да го получи от мене? — попита момичето.

— Само трудолюбивите! — отговори бабата и тръгна да си отива.

— Чакай! — извика след нея момичето. — Ами кутията?

— Тя ще потъне заедно с мене във вечността. В нея съм заключила загубеното време на ленивците.

И бабата изчезна от стаята. Никой не видя през комина ли излезе тя или през вратата.

Петьо стоеше смаян. Младото момиче нежно го погали по косата и му каза:

— Ела с мене, Петьо!

Петьо я гледаше послушно. Тя го хвана за ръка и го заведе при елхата.

— Искаш ли ключа на времето? — попита го Новата година.

— Искам — каза Петьо, заслепен от сребърния блясък на ключа.

— Добре — отговори Новата година и извади от чантичката си една хубава, чудна кутия. Пъхна ключето в ключалката и я отвори. В кутията заблестяха чудни светлини, а сред тези светлини се виждаха фабрики, полета, училища... И навсякъде хора, заети с работа.

— Тези хора притежават сребърния ключ — каза Новата година и отново завъртя ключето. В кутийката заблестяха златни дворци, сини планини и сини, зелени морета... А там, в дворците и по бреговете се разхождаха същите тези хора, които притежаваха ключа на времето, ключа на щастieto. Те почиваха и се радваха след дългия труд.

— От всичко това може да се ползуваш и ти, Петьо — каза девойката, — то може да бъде и твое, както е и на всички, които са се трудили, които владеят ключа на времето...

Тя завъртя пак ключа и в кутията настъпи мрак, а в този мрак се чуваха стенания на хора, загубили своето време.

— Това ще те последва, ако се лениш през годината. Вземи го! Бъди достоен за него!

— Дай го! — каза Петьо. — Обещавам да бъда достоен...

И той посегна за сребърния ключ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.